

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. december 14.
(vasárnap)**

Horváth Géza

JÉZUS ITT VAN

Lekció: János 14,15-31

Alapige: Máté 14,27

De Jézus azonnal megszólította őket, és ezt mondta: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

Imádkozzunk!

Leborulunk előtted, áldunk és dicsőítünk, örökkévaló Urunk, legfőképpen azért, mert még mindig áldó szavad van hozzánk. Hozzánk jobban ille- ne a feddő szó, az ítéző szó, az elküldő szó, és mégis énekelhetjük: esdekelve várjuk, mert várhatjuk áldó szavadat.

Köszönjük, Urunk, hogy valóban az igével akarsz bennünket megálda- ni, mert igéd mindig a te jelenlétedet hordozza. Ahol megszólalsz, bizonyá- ra ott vagy. És ahol ott vagy, nem maradsz szótlán.

Áldunk, hogy advent harmadik vasárnapját is itt, a gyülekezet közössé- gében ünnepelhetjük.

Magasztalunk azért, mert jelenlétedben lehetünk, és hisszük, valljuk, hogy nemcsak erre az egy órácskára, hanem szeretnénk, ha egész életünk je- lenlétedben folya. Azt énekeljük: a te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szí- vet ad. Mindazt adja, amire szükségünk van, ami nélkül az élet nem élet, ami kell ahhoz, hogy itt a földön eltöltött időnk is értelmes, meggazdagított élet lehessen.

Kérünk, Urunk, szánj meg bennünket. Legfőképpen úgy, hogy indíts ar- ra: belássuk és meglássuk: nem érdemlünk semmit. Nem tudunk semmit felmutatni, nem tudunk semmit hozni.

Köszönjük, hogy biztatsz bennünket: nem is kell, elég, ha belekapasz- kodunk a mi Urunk Jézus Krisztusba, ha Őreá nézünk, ha Őáltala járulunk a kegyelem királyi székéhez.

Kérünk, Urunk, végy körül bennünket, szenteld meg szívünket, hogy a földtől elszakadjunk, mindattól, ami a gondolkozásunkban, életvitelünkben földi, földszagú, testi, és engedd, hogy hozzád ragaszkodjunk.

Ámen.

Igehirdetés

Azt gondolom, hogy az itt ülők többségének nem kell külön elmondani, hogy ez a mondat, amelyet most alapigeként felolvastam, hol hangzott el. A tengeren hangzott el, az ötezer ember megvendéglése után, amikor Jézus Krisztus arra kényszeríti tanítványait, hogy szálljanak hajóba és menjenek át a túlsó partra. Ő maga az ötezer ember megvendéglése után felmegy aへgyre imádkozni, és amikor már az éjszaka vége felé a tenger hullámszik, szelek és habok hányják a hajót, a tanítványok megrémülnek, akkor Jézus Krisztus egyszer csak megjelenik a vízen, és akkor mondja az övéinek ezt: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

Szokatlan adventi ige és szokatlan adventi textus az, amit kaptunk erre a mai délelőttre. Miért is adta nekünk ezt a mi Urunk? Minden bizonnyal azért, mert amikor advent harmadik vasárnapját ünnepeľjük, akkor hajlamosak vagyunk arra, hogy azt a Jézust nézzük, aki majd eljövendő. Arról a Jézusról beszéljünk, akiről azt mondja az Apostoli hitvallás: onnan jön el ítélni élőket és holtakat.

Advent tele van azzal, amit valóban jelent is ez a szó: Ő jön, vagy az Úr érkezése. Beszélünk arról, hogy Jézus Krisztus hogyan fog eljönni. A Jelenések könyvének igéje szerint: láthatóan, hatalommal és dicsőséggel, úgy, hogy minden szem meglátja, még akik általszegezték is.

Gondoljunk a Jelenések könyvének a másik gyönyörű textusára: „íme, hamar eljövök.” A Lélek és a menyasszony ezt mondja: „Bizony jövel, Uram Jézus.”

Nem tudom, érzitek-e, hogy adventben mennyire betölti ez a szívünket, hogy Jézus Krisztus eljön. Lesz egy olyan eljövetele Jézus Krisztusnak, amelyben megjelenik hatalommal és dicsőséggel. Szoktunk beszélni arról, hogyan kel várunk Jézus Krisztust: „Legyen a derekatok felövezve, lámpásotok meggyújtva, ti pedig hasonlók azokhoz a szolgákhoz, akik várják az ő Urukat.” Advent tele van ezzel: valakire várni.

Azért megdöbbentő ez a mai ige és ez a textus, mert ez az ige Jézus Krisztusról nem úgy beszél nekünk adventben, hogy Ő jön, hanem úgy, hogy Ő itt van. Jó lenne, ha ezt adventben soha nem felejténék el. Nehogy abban éljünk, hogy advent a várakozásnak az ideje, hanem abban éljünk, hogy advent az Úr Jézus jelenlétének az ideje. Ő úgy jön el, hogy már itt van. Ő úgy jön el, hogy dicsősége már körülvesz bennünket. Hatalommal jön el, és hatalmas szavával tart fenn ma is mindent. Parancsol nemcsak vizeknek, tengernek, Sátánnak, bűnnek, világnak, a mi parányi életünknek.

Ne tévesszük szem elől: az, hogy megjelenik, az Jézus Krisztusnak szá-
munkra nemcsak az eljövendő dicsőségét jelenti, hanem már az Ő jelenvaló
dicsőségét jelenti.

Éppen ezért használja Pál apostol leveleiben, gondolatvilágában, írása-
iban olyan sokszor azt a fogalmat: az Úrban, Krisztusban... Állandóan arról
beszél, hogy a hívő ember élete Jézus Krisztusban folyik, és mielőtt az Úr előtt
megállnánk majd, és meglátnánk Őt, mennyire igaz, hogy már most is Őben-
ne élünk, mozgunk és vagyunk.

Az advent, amelynek csupán eljövendő ura van, amely csak futurális
eseménynek tekinti Krisztus eljövetelét, az nem igazi advent. Az igazi advent
azt jelenti: Ő eljött, itt marad, velünk van, nem marad el tőlünk, sem el nem
hagy bennünket. Ezt soha ne felejtjük el, amikor adventben arra várunk,
hogy Ő jön, közben úgy éljünk: Ő itt van. „Itt van Isten köztünk, jertek Őt
imádni, hódolattal elé állni.”

A tanítványok ebben a jelenetben úgy gondolták, hogy nélküle men-
nek, lehet, hogy azt gondolták: a Mester nem megy velük a túlsó partra,
majd valahol csatlakozik hozzájuk. És az éjszaka sötétjében, a hullámzó
tengeren megjelenik maga az Úr, és azt mondja: „Bízzatok, én vagyok, ne
féljete!” – csodálatos adventi ige Jézus jelenlétéről, biztatásáról, bátorí-
tásáról.

Advent azt jelenti tehát, hogy a majd láthatóan megjelenő Krisztus lát-
hatatlanul van jelen ebben a világban. De akkor magyarázzuk meg, hogy kell
érteni azokat az ígéket, amelyek látszólag ellentmondanak egymásnak.

Bizonyára tudjátok és ismeritek azokat az ígéket, amelyben Jézus Krisz-
tus azt jelenti ki, hogy nem lesz mindig az övéivel. Azt mondja János evan-
géliumában: jobb nektek, ha én elmegyek. Nagyobb hasznok van abból, ha
én elmegyek. Máskor meg azt mondja: többé nem láttok engem. Aztán meg,
éppen amikor erre készül, hogy elmenjen, akkor azt mondja: íme, én vele-
tek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Jézus egyszer azt mondja: nem leszek mindig veletek, máskor meg azt
mondja: mindig veletek vagyok, minden napon a világ végezetéig. Azt kell
mondjuk, hogy a Szentírásban nincs ellentmondás. Ezekben az ígékben sincs
ellentmondás, mert mindkettő igaz, és ezt a mi eleink szépen megfogalmaz-
ták a hitvallásban: Jézus Krisztus testi természetére, emberi természetére
nézve nincs többé velünk, de istenségére, fenségére, kegyelmére és Lelkére
nézve soha nem távozik el tőlünk.

Ne felejtjük el, hogy volt egy mennybemenetel ünnepe. A feltámadás
után negyven nappal az Olajfák hegyén szemük láttára felemeltetik Jézus,
majd felhő takarja el Őt szemük elől, és valóban az angyalok kijelentik: majd
úgy fog eljönni, ahogy elment, ahogy láttátok elmenni, úgy látjátok majd el-
jönni — és mégis veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Krisztus
test szerint nincs már velünk.

Éppen ezért mondja János az ő csodálatos első levelében, hogy a tanítványok szemükkel látták, szemlélték, kezükkel érintették az élet Igéjét, utána pedig arról beszél a levélben: ti pedig hisztek. Mi nem vagyunk többek, mert láttuk Jézust, ti nem vagytok kevesebbek, mert hisztek neki, hanem ugyanúgy az Úrei vagyunk. Magasztaljuk, áldjuk és dicsőítjük Őt. János írhatta, hogy láttuk az Urat, és írhatja azt is, hogy ti pedig hisztek.

Maga Jézus mondja szintén a János evangéliumában Tamásnak: „Boldog vagy Tamás, mert láttál, de boldogok, akik nem látnak és hisznek.” Te is boldog vagy, mert a látás örömet okozott neked, de azok is boldogok, akik hisznek, mert azok is az én jelenlétemben vannak és élnek.

Advent tehát azt jelenti számunkra: boldog, aki nem lát, de hisz. Advent futuruma pedig azt jelenti számunkra, hogy boldog, aki lát, mert égi látássá lett az ő hite, és üdvösségé lett a reménye.

Jézus Krisztus tehát velünk van istenségére, fenségére, kegyelmére és Szentlelkére nézve.

Istenségére nézve azt mondhatjuk, hogy mint a Szentháromság Isten második személye, minden dolgokkal egyaránt jelen van. Jézus Krisztus isteni természetére nézve hordozza azt az isteni tökéletességet, amelyet úgy nevezünk: mindenütt jelenvalóság. De az Ő népével, ezen kívül még: fenségére, kegyelmére és Szentlelkére nézve is velünk van. Milyen boldogság ez adventben!

Ezt azért kell kiemelni, dőlt betűvel írni, mert adventben Jézus Krisztust úgy várjuk, hogy velünk van istenségére, fenségére, kegyelmére és Szentlelkére nézve.

Fenségére nézve velünk van, ami azt jelenti, hogy Őt megismerjük, mindenek felett szeressük, e világtól elforduljunk, az ördög és a bűn ellen pedig szabad lelkiismerettel harcoljunk. János első levele 5. fejezetének 4. versében, vagy a 2. fejezet 14. versében olvasunk erről: „mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot”. Jézus Krisztus, fenségére nézve, erő és hatalom a bűn, a világ, a Sátán ellen, a kísértés ellen.

Kegyelmére nézve pedig úgy, hogy Ő, aki kegyelmében és szeretetében egyesített már önmagával, meg is tartja ezt a közösséget velünk. Ahogy a Hóseás könyve 2. fejezetében ígéri az Úr az övéinek: eljegyezlek téged magamnak. És eljegyez örökre. Ezt a szövetséget, ezt az eljegyzést fel nem bontja, ez a szeretet benne soha nem fog meghidegülni, és nem fog tőlünk elfordulni. Az Ő kegyelmének gyümölcseit pedig állhatatosan közli velünk, mert minden forrásunk benne van, és belőle fakad.

Szentlelkére nézve is kijelentette, hogy velünk van úgy, hogy elküldte az Ő Lelkét, és azon Szentlélek által hathatósan munkálkodik is bennünk. Tanít, vigasztal, és velünk marad örökké. Erről részletesen a János evangéliuma 14. fejezetében olvasunk. Egy igét idézek: „Én pedig kérni fogom az Atyát, és másik pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké.”

Jézus Krisztus megígéri az övéinek a pártfogót, a vigasztalót, a tanítót, aki eszükbe juttatja mindazt, amit Ő mondott nekünk, és megígéri, hogy velünk marad örökké.

Jézus Krisztus tehát testben nincs ezen a földön. Nincs sem az úrvacsorában, sem az úrvacsora jegyeiben testileg, sem valamilyen megjelenés vagy jelenés által, de hirdetem Isten igéjéből azt a nagyon egyszerű igazságot: erre nincs is szükségünk. Mert ha szükségünk lett volna erre, akkor Jézus Krisztus minden bizonnyal megoldotta volna valahogy. Azt mondja Isten igéje: erre nincs is szükségünk. Miért? Ez a mai ige, amit felolvastam, egy kicsit rávilágít arra, hogy igazán mire van szükségünk.

Jézus Krisztus, amit nekünk akar adni, azt úgy is tudja adni, hogy testileg, emberi természete szerint nincs itt ezen a földön. Amikor a tavon ott a viharban, a félelmek között megjelenik éjszaka, azt mondja Jézus: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

És mit olvasunk előtte? Mielőtt Jézus megszólalt volna, nem ismerték fel Őt. Sőt kísértetnek vélték. Még amikor megszólal is, azt mondja Péter: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy hozzád mehessek a vízre.

Vagy amikor az Arimátriai József sírjánál Mária sír, hogy elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették, közben Jézus Krisztus ott van a hátánál. Megszólítja őt: Mária! — de ő a kertésznek véli. Csak amikor megszólal Jézus, akkor kezdi a hangjából érezni, ki Ő.

Nem tudom, érezzük-e, hogy Jézus Krisztus feltámadott testében is félreismerhető. Azt mondja: kísértetnek vélték. Mária kertésznek véli. Ezek nem véletlenül vannak leírva, mert ez azért van leírva, hogy meglássuk ezen az adventben most életünkben először, hogy Jézus Krisztus testben félreismerhető. Hogyan nem ismerhető félre Jézus? Az Ő szavából, az Ő Igéjéből. Amikor megszólal: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”, amikor megszólal: Mária! — akkor Mária leborul, és azt mondja: Rabboni, ami azt teszi: Mester. Tudja, hogy az ő Mestere, az ő Megváltója és Ura áll mögötte.

Jézus Krisztus mit mondott nekünk a János evangéliuma 10. fejezetében? az én juhaim *lát*nak engem? Nem! „*hallják az én szómat.*” És az ismeretet mi fogja nekik közvetíteni? („És ismernek engem” — ezzel folytatódik.) Az ismeret nem abban lesz, hogy látanak engem, hanem abban, hogy hallanak engem. Abban lesz, hogy megszólítom őket, hogy ígéimet adom nekik, beszéllek velük.

Azt kell mondjuk ezeknek az igéknek az alapján, hogy Jézus Krisztus szavában és igéjében nem félreismerhető. Aki testben félreismerhető volt, az Ő igéjében és szavában nem félreismerhető. Azt mondja nekünk Jézus: az én juhaim ismernek engem, ismerik az én hangomat, követnek engem. Idegent pedig nem követnek, mert nem ismerik annak hangját. Ezért Jézus Krisztus kijelenti nekünk, hogy Ő igéjében hallható és ismerhető. Nincs szükség arra, hogy lássuk és ismerjük, mert a hallás és az ige, amely a hal-

lást munkálja bennünk, ez nekünk elég. Ez jelenti számunkra az Ő jelenlétét.

Belegondoltunk abba, hogy az Ószövetség hívői, akik testben egyáltalán nem láthatták Jézust, mégis látták a láthatatlant? Úgy cselekedtek, úgy éreztek, úgy szerettek, úgy engedelmeskedtek a Törvénynek, hogy a hívők Jézus Krisztusra néztek. Őt látták az áldozatokban, a szertartásokban. Látták és hallották a kijelentésekben.

Advent nagy kérdése: elég-e nekünk az Ige? Elég-e nekünk az, ahogyan Jézus megszólít, amivel megszólít bennünket: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” — Mit kér Jézus ebben az ígében? Azt, hogy bízzatok. Mit vár Jézus ebben az ígében? Azt, hogy ha bíztok, akkor ne féljete! Legyen következménye ennek a bizalomnak, hitnek, hogy nem féltek. És mi az oka, hogy ez velünk megtörténhet? Az, hogy „én vagyok”. És itt Jézus kijelenti magát úgy, ahogyan valamikor kijelentette magát az Úr Mózesnek ott a csipkebozornál.

Amikor Mózes, ez a derék ember, aki felnövekedett a fáraó lányának fiaként, aki sok mindent tudott, azt mondja: de hogyan, hiszen engem elsöpör a fáraó. Mit mondjak: ki küldött? A Vagyok küldött téged. Ugyanaz történik: Isten a jelenlétéről biztosítja Mózeset. Amikor a fáraó elé mész, mondd azt: a Vagyok küldött. Én vagyok és leszek. Jézus Krisztus ugyanezt mondja: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

Ezért adventben Isten népe nem a „majd” várakozásában és csodájában él, hanem a „ma” bizonyosságában. Ezt sohase felejtjük el adventben. Nem a *majd* csodájában élünk, hogy mi lesz, ha Jézus megjelenik, hanem járja át a szívünket az az adventi üzenet: mi van *most*, mi van *ma*, amikor velünk van minden napon a világ végezetéig. Nagyon jó lesz, ha majd meglátjuk.

De nagyon jó most is, amikor észleljük, ahogy a 294. dicséretben az előbb énekeltük: a te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad. És nem azt énekeltük, hogy a te jöveteled... mert nézzünk az eljövendőre. Azt énekeltük: a te jelenléted. Mert jelenlétedben járhatunk, élhetünk.

Mit is jelent ez ma a számunkra? Gondoljunk arra, hogy életünk sok-sok eseményében, történésében valóban „sovány” vigasz lenne az, hogy Jézus Krisztus majd eljön. Nekünk az a boldogság, hogy Jézus Krisztus már itt van.

Ilyenek vagyunk mi is, mint ezek a tanítványok. Ahogy a tanítványok hajóba szállnak, mennek egyik helyről a másikra, egyik partról a másikra, mennek éjszaka a viharban, rémületben, nehézségben, félelemben, és egyszer csak Jézus kijelenti magát: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” — Ők azt gondolták, hogy nincs velük.

Nem tudom, van-e itt valaki, aki azt hiszi, olyan úton van, olyan part felé evez, amiről azt hiszi, hogy Jézus nincs vele, egyedül kell mennie. Nehézségben, viharban, ellenszélben. Azt gondolja valaki, hogy szívében ott vannak a

kérdések, félelmek, bátortalanság, gyász, betegség, fájdalom — valami, ami megrémít, akkor ez az adventi ige járja át ma a szívünket. Lehet, hogy sokaknak szívében ott van az aggodalmaskodás, a kicsinyhitűség, a hogyan lesz? A jövőtől való félelem. Olyan csodálatos, amikor Jézus azt mondja az ilyen bátortalan szívű drága gyermekének: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Nehogy azt gondoljuk: magunkra hagyott bennünket. Nem törődik velünk. Legyünk egészen bizonyosak benne, hogy Jézus jelenléte valóság a számunkra.

Egy példát mondok, ami a TV-ben volt. Nem nagyon szoktunk onnan példát hozni, de talán sokan látták azt a nagyszerű műsort péntek este, a virtuózokat. Amikor látjuk, belegyönyörködünk abba: ilyen is lehetséges és van, — mert nem ehhez vagyunk szokva. Nagyszerűek voltak azok a jelenetek, amikor egy-egy művésztől kikutatták, kivel szeretne találkozni, ki lenne neki meglepetés, akinek jelenléte a felkészülésben erőt, bátorítást adna? Elhozatták ezeket az embereket, akik ezeknek a fiataloknak sokat jelentettek. Amikor gyakorolnak, egyszer csak az illető ott áll a háta mögött.

Milyen nagyszerű ebben az adventben a mi számunkra ez, hogy az a Jézus, akivel bennünket a szeretet szálai kötnek össze, aki eltörölte a bűnünket, aki ma is megbocsátja azokat, az én minden bukásomat, hitványságomat, minden vétkeimet, az azt mondja: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

A 139. zsoltár írója is átélte ezt, csak ő úgy írta le: „elől és hátul körülzártál engem. Felettem tartod a kezedet”.

Advent azt jelenti: te, aki várod az Urat, mi, akik várjuk az Urat, a gyülekezet, amely azt mondja: bizony jövel, Uram Jézus — az hálát ad azért, hogy eljöttél, és itt maradtál, és egyszer majd újból testben jelensz meg, amikor megláthatunk. De addig is növeld a hitünket. Könyörögjünk: hiszek, Uram, de légy segítségül az én hitetlenségemnek. Minden félelmünk, minden bátortalanságunk és minden kételkedésünk, nehézségünk közepette jusson eszünkbe: az a Jézus, aki megáll mellettünk, azt mondja: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!”

Imádkozzunk!

Urunk, áldunk azért, hogy ezen az adventi vasárnapon nem eljöveteledre, hanem jelenlétedre irányítottad a figyelmünket. Arra, hogyan vagy velünk és arra, hogy miért vagy velünk.

Köszönjük, hogy azért vagy velünk, hogy bátorodjék a szívünk, hogy erőt kapjunk a harchoz. Ha a túlsó part olyan messzinek tűnik, és ha úgy gondoljuk, legszívesebben visszafordulnánk, de már eltávolodtunk az innenső parttól is, ha úgy érezzük: kiszolgáltatottak vagyunk, a mélység körülvesz bennünket és elnyel, ha a világ minden ördöge akarna elnyelni, akkor a te igédbe kapaszkodva tudjuk azt mondani: rajtunk nincs hatalma. Nagyobb védelem, erősebb hatalom vesz körül bennünket, erősebb fegyveres őrzi szívünket és örök életünket.

Köszönjük, Úr Jézus, hogy vállalod a velünk való közösséget, amely megszakíthatatlan, eltéphetetlen közösség. Köszönjük, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig.

Kérünk, erősítsd ezzel az igével azokat, akiknek most van szükségük rá. Írd be mindannyiunk szívébe, mert nem tudjuk, hogy mikor lesz szükségünk erre az igére: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” — hogy a sötétségből világosság támadjon, a hidegben meleg járja át a szívünket, és a szeretetlenségben a te szereteted tudjon ragyogni.

Kérünk, Urunk, azokért, akik nagy nyomorúságban vannak, akik nem akarnak vagy nem tudnak hinni az igének, kegyelmed által prédikáltasd szent Igédet. Kérünk azokért is, akik gyászban járnak. Jó lenne, Urunk, ha a vesztésben is tudnák azt: „Bízzatok, én vagyok, ne féljete!” Ha tudnák, semmi nem történik váratlanul úgy, hogy te arról nem tudsz, és minden a javunkat szolgálja, mert még egy hajszál sem eshetik le a fejünkről a mi mennyei Atyánk nélkül.

Kérünk, áldd meg ezt a mai napot, alkalmainkat, a betegeknél tett látogatásokat, a felhangzó énekeket, az esti adventi zenés áhítatot. Kérünk, használd fel ezt az ünnepet arra, hogy egyre jobban kapaszkodjunk beléd, a mi dicsőséges, hűséges Megváltónkba.

Ámen.

309. dicséret (301. dicséret dallamára)

1. Mennyei Ige, jelenél,
Örök Atyától kijövé,
Testet magadra felvevé,
S abban minket idvezítél.

2. Te vagy Atyánknak Igéje,
Kit Ádámnak megígére.
És Ábrahámnak hirdete,
Dávidnak is megjelente.

3. Világosítsd meg elménket,
Szenteld meg a mi szívünket,
Hogy ismerhessünk tégedet,
Utálhassuk bűneinket.

4. Erősítsd bennünk hitünket,
Nyerhessük idvességünket;
Te légy minékünk épület,
Út, igazság, örök élet.

5. Hogy mikor eljössz ítélni,
Minden szív titkát kivenni,
A jóknak minden jót adni,
A gonoszokat büntetni;

6. Akkor tőled bűneinkért
Ne vess el; lám te azokért
Magas keresztfán ontál vért:
Sőt idvezíts érdemedért.

7. Dicséret és nagy dicsőség,
Adassék néked tisztesség,
Ki Atyával egy Istenség,
Szentlélekkel vagy egy Felség.